

Πώς ο όσιος Σοφιανός απέτρεψε τους μαζικούς εξισλαμισμούς (π. Νεκτάριος Πέττας, Αρχιμανδρίτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1XjvCN5>]

Ο βιογράφος του οσίου Σοφιανού καταγράφει και άλλο ένα θαύμα, που τον κατέστησε περισσότερο σεβαστό σε όλους τους πληθυσμούς της περιοχής. Πολλοί είναι αυτοί, που μνημονεύουν το σημείο αυτό, όμως χαρακτηριστική είναι η αφήγηση του Αθανασίου Λίνα: «Πριν από 250 χρόνια είχε περάσει κάποιος διαβάτης από την Πολίτσανη και φιλοξενήθηκε μία βδομάδα στο μοναστήρι. Εκεί μία μέρα ο Άγιος Σοφιανός και ο διαβάτης συζητούσαν για κάποιο θαύμα, που άκουγε και ο ηγούμενος της Μονής. Σε μία στιγμή ο ξένος γυρίζει και λέγει: «Δεν το πιστεύω». Γυρίζει τότε ο Άγιος και λέγει: «Θέλεις να πιστέψεις; Ναί! Καλά λοιπόν». Στη φωτιά ήταν τρία δαυλιά από άγρια κερασιά που καίγονταν. Φωνάζει έναν μικρό καλόγερο και του λέει: «Πάρε την αξίνα κι ένα φτυάρι κι ελάτε μαζί μου».

Παίρνοντας και τα αναμμένα δαυλιά στα χέρια, έτσι λοιπόν φλογισμένα καθώς ήταν, τα φύτεψε ο όσιος Σοφιανός και είπε: «Το Μάιο θ' ανθίσουν και θα κάμουν καρπό». Και πράγματι με τη δύναμη της πίστης και την ευλογία του Θεού το θαύμα έγινε και μέχρι σήμερα τα τρία αυτά δεντράκια έχουν ύψος ενός μέτρου περίπου και είναι πολύ χοντρά. Μα από τα πλάγια τα κλωνάρια που έχουν μεγαλώσει, είναι πολύ ψηλά και σκιάζουν τους τάφους 15 Πολιτσανιτών που πολέμησαν με τον Τάσιο Φετάνη, γιατί ήθελε να υποτάξει την Πολίτσανη και να την κάμει τσιφλίκι

ΤΟΥ».

Σύμφωνα με τον Μπαρά «αργότερα η κατάσταση έγινε εκρηκτική και οι αρνησίθρησκοι επικίνδυνα απειλητικοί. Τότε ο Σοφιανός δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο στα παρασκήνια. Έζωσε το σπαθί του κι επήρε δίπλα τα βουνά, δίπλα τα κορφοβούνια της Νεμέρτσικας. Βρέθηκε από τους πρώτους εκεί, που τον καλούσε το καθήκον της τιμής, ανάμεσα στο αγωνιζόμενο ποίμνιό του, και το εσκέπασε με τις ηγετικές του φτερούγες. Έστησε λοιπόν το λημέρι του στο Μοναστήρι του Άη - Θανάση στην Πολύτσανη».

Κατά το Γερμανό γεωγράφο Philiprrson: «παραιτηθείς προσήλθεν εις την παρά την Πολύτσανην Μονήν του Αγίου Αθανασίου, ίνα διδάξω τους περιοίκους και ενίσχυσω αυτούς εις την εγκαρτέρησιν και την αποτροπήν του κινδύνου της εξωμοσίας».

Με τα δραστικά αυτά μέτρα ο όσιος Σοφιανός αναχαίτισε τον ομαδικό εξισλαμισμό και έσωσε ολόκληρη την Ήπειρο, στη μεταβατική αυτή εποχή. Ο κατεξοχήν ιστοριοδίφης της Ηπείρου Π. Αραβαντινός σημειώνει: «Ο σεβάσμιος ούτος ανήρ τα μέγιστα συνετέλεσεν εις αναχαίτισιν του χειμάρρου της εξωμοσίας του απειλούντος να κατακλύσω ολόκληρον την Ήπειρον».

Ο Λαμπρίδης επίσης για το θέμα παρατηρεί: «Εάν η οσημέραι παρατηρουμένη πρόοδος του Ισλαμισμού δεν ανεχαιτίζετο υπό του ιερού τούτου αποστόλου και δεν απεμακρύνοντο εκ του τμήματος τούτου οι εξωμοτούντες, δεν θα εισέδυνεν αρά γε ο Ισλαμισμός εις Πωγώνι βραδύτερον και εις Ζαγόριον, καίτοι οι κάτοικοι αμφοτέρων των τμημάτων αγνοί Έλληνες είναι;».

Άλλος ένας βαθύς γνώστης της ηπειρωτικής ιστορίας, ο Φάνης Μιχαλόπουλος, σε μία σημαντική μελέτη για τον όσιο Σοφιανό, γράφει ως συμπέρασμα: «Όταν ο Ελληνισμός κινδύνευε να χαθεί στην Ήπειρο, εξαιτίας των αθρόων εξισλαμισμών, υπήρξεν ο πρώτος που ορθώθηκε εναντίον του μιάσματος και με τις ομιλίες του και τη θεία του έξαρση, κατώρθωσε να το σταματήσει. Αν στο αλύτρωτο εκείνο τμήμα της Βορείου Ηπείρου σώζονται Έλληνες, αυτό οφείλεται στον άγιο Σοφιανό και στον κατόπιν μεγάλο εθναπόστολο πάτερ Κοσμά, που κι ' αυτός περιηγήθηκε τα μέρη εκείνα και τα ενίσχυσε στο θρησκευτικό κι' εθνικό πεδίο. Ο Σοφιανός πρέπει να αριθμηθεί μεταξύ των μεγάλων αναγεννητών της εθνότητας».

Και ο Μπαράς λέει ακόμα: «Άρα ο Παπά Γιάννης από τις απάτητες βουνοπλαγιές της Μουργκάνας και ο Σοφιανός από τα ψηλώματα της Νεμέρτζικας, μαζί με τους άλλους αφανείς ήρωες και το ανώνυμο και αλογάριαγο πλήθος των αγωνιστών, εκράτησαν την Ρωμιοσύνη και Χριστιανοσύνη εκεί απάνω στα βόρεια μέρη της Ηπείρου».

[Συνεχίζεται]

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ν. Πέττα, Προέδρου του μη κερδοσκοπικού Ινστιτούτου «Χριστόφορος Παπουλάκος», «ο Όσιος Σοφιανός, Επίσκοπος Δρυϊνουπόλεως και Αργυροκάστρου, Ο Σημειοφόρος († 26-11-1711) και η Πολυτσάνη Πωγωνίου», Β΄ Έκδοσις, σελ. 9-16, Αθήνα 2009, Ινστιτούτον Χριστόφορος Παπουλάκος.